

Abgesang

SERGE VAN DUIJNHOFEN

Giacomo Girolamo Casanova, seigneur de Seingalt

kasteel van Dux in Bohemen, 1792:

Hoop nog steeds koppig op een betere wereld

en wat meer fortuin. De stoom ontsnapt aan de ketel

en is vrij. De burens boven lachen scheef naar mij.

Vroeger was het alles anders dan vandaag.

Avonturen, schandalen, ongeluk. Ik kreeg de volle laag.

Eens was het Dag. Nu op een haar na Nacht,

Seizoenen tellen niet wanneer je stervend bent.

Verleden zaken zet ik peinzend op een rij.

Ik sluit mijn ogen en al wat ik zie is regen

en een rij gewonde monden boven tafelzilver.

Mijn kamers zijn even leeg als nu het land:

de engelen varen luisterrijk ten hemel

in zin zus of zo, maar de avond valt nog steeds

slecht gecast in een spel van niks.

Door het moordenaarsklimaat schiet overal

nieuw onkruid op. Tonen kreupele burens hun

vertrokken koppen die niemand ooit zo zag.

Dichtgetimmerd in een kist, opgesloten

in een hok of in een kamer

die je eens liefdevol omsloot

schrijf je:

'...Afgelopen. Niet meer. Punt uit,'

en ondertekent beverig. Buiten huilen beesten.

De Boheemse beulen en hun knechten vegen stoepen

schoon, besmeuren muren. Naar hen is elk hoofd opgeheven.

te midden van de kuiperijen houden zij de wanden waterpas.

Stippelen zij de toekomst uit, bleek en nu al versleten.

Deze kamers schokken nog het meest van allemaal.

Kil van hart en nog killer van geest, knipperen mijn

windhond en ik in geblindeerde vertrekken
naar uitgangen die niet meer bestaan.
Vele jaren zijn aldus vergaan. Langzaam
brandt wat slijt, scheidt, snijdt, barst, rafelt of verdeelt
om mij tot dit verweerd dieet te krijgen, flakkerend
naar zijn eind. Nu, in een ouder handschrift
krabbel ik bibberend mijn naam. Eens kende ik
dit leven hier, dit kasteel zoals die lantarenlichtjes ginder
blinkend in snoeren aan de overkant van de rivier.
Deze lanen die blijvend geuren naar mijn soort. Maar nu
blaft en gromt mijn geest in deze zuurstofloze lucht.
Ben ik geen brommende gids of cerberus
maar wrakhout voor het schuthok, vol schaamte
snuffelend. Een en al koude neus op zoek naar mij.
Melanpyge I? Melampyge II? Nee!
Een panisch soort gekwebbel stijgt op in mijn lijf.

Wild van verlangen naar mijn schaduw in deze ledigheid
strompel ik jankend de ruïneuze lichten tegemoet, krom
het leven in, waar kluiven, katten en bazen rondkrioelen.
En waar ergens ook Haar naam nog moet zijn.